Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 228. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 18-го ЖОВТНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. TUESDAY, OCTOBER 18, 1977 No. 228. VOL. LXXXIV.

Людські права були предметом уваги Етнічної Конференції Ню Джерзі

Ньюарк (Дора Рак). — Третя річна конвенція Конгресу Етнічних Громад стейту Ню Джерзі (N.J.E.-C.C.) відбулася в днях 1 і 2 жовтня 1977 в Поінт Плезант Біч, попереджена 30 вересня вечірнім прийняттям і висвітленням фільму „Загублені і віднайдені". Участь взяло сто осіб із сімнадцяти національностей: айриші, білорусини, болгари, вірмени, італійці, корейці, кубинці, китайці, мурини, німці, поляки, пуерто-ріканці, росіяни, словінці, українці, філіппінці, японці. З української групи були присутні Данило Марчишин, екзекутивний директор Конгресу, Ігор Ольшанівський — член Комісії плянування, і Дора Рак від Координаційної Ради УККА.

Програма складалася із чотирьох семінарів: 1) Людських прав в світлі американської внутрішньої і міжнародної політики; 2) Справ етнічних жінок; 3) Шкільництва; 4) Банковости і торгівлі. Перша тема, з огляду на її вагу і актуальність була, всебічною предсатвлена і дискутована на пленарній сесії з участю Елени Медерос (від О.Н. — UNICEF), що насвітлила тему з аспекту Об'єднаних Націй, та Ленґдона Деймс, екзекутивного директора Міської Ліги з повіту Ессекс, який розглядав питання праці — теж під кутом людських прав в ширшому розумінні. Додатково обговорено справу людських прав на семінарі, де й винесено ряд резолюцій. В семинарі для справ жінок, яким проводила Ернестина Берто, кубинка, брали участь як панелістки три визначні жіночі провідниці: Мінґ Гсу, голова Н. Дж. Федерації Републіканських Етнічних Груп, Айлін Торнтон — голова крайової організації Ліги за справедливість для жінок, і Джуді Ні — реґіональний директор НОВ. В дискусії підкреслено брак зрозуміння з боку американських жіночих організацій у відношенні до етнічних жіно-

(Закінчення на ст. 4-ій)

У Бріджпорті відзначено „Місяць Української Культурної Спадщини"

Бріджпорт, Конн. (УККА). — Понад 300 українців і не-українців виповнили авдиторію університету св. Серця в неділю 2-го жовтня 1977 р. в Бріджпорті для відзначення „Місяця Української Культурної Спадщини", другої з черги імпрези влаштованої університетом з нагоди 15-річчя свого існування.

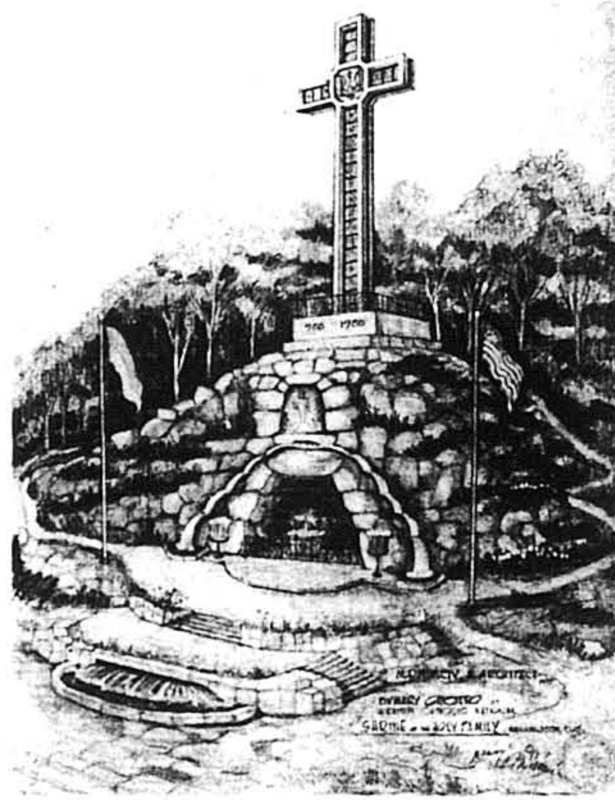
Українська імпреза, влаштована заходами Відділу УККА в Бріджпорті під проводом інж. Мирослава Стахова, триватиме протягом жовтня та закінчиться 6-го листопада ц. р. відправою Архиєрейської Літургії, що її відслужить Владика Йосиф М. Шмондюк, новоназначений Митрополит Української Католицької Церкви в Америці, який також буде наділений почесним докторатом університету св. Серця.

Українську інаргурацій ну програму відправив д-р Томас П. Міляди, президент університету св. Серця, представивши д-ра Володимира Душника, члена Екзекутиви УККА та редактора „Українського Квартальника", який був головним промовцем на святі. Програмою проводив д-р Василь Лазарук, уроджений в Канаді.

Немає більш „Перетоплюючого казана"

У своєму вступному

(Закінчення на ст. 4-ій)

ҐРОТА-ПЕЧЕРА І ПРОПАМ'ЯТНИЙ ХРЕСТ У ВАШІНҐТОНІ, Д. К.

З нагоди 1000-ліття хрищення України

Ці історичні об'єкти, проєкту інж. архітекта Мирослава Д. Німцева, будуть побудовані на схилі гори, покритої деревами, біля крайового собору Пресв. Родини. Між ними і собором буде площа для відкритих богослужень, на які легко можна буде помістити кілька тисяч людей.

Ґрота буде сорок стіп висока, а в її нутрі буде печера з престолом. Мозаїкова ікона над печерою зображуватиме чудотворну появу Богоматері в Почаєві 1260 року. З-під ікони витрискуватиме джерело, вода якого спадатиме по обох боках ґроти й наповнятиме басейн, призначений на водосвяття.

Понад ґротою, на масивному ґранітному фундаменті стоятиме величавий, шістдесят стіп високий, пропам'ятний хрест для відзначення тисячеліття Хрищення Руси України. Хрест буде споруджений зі сталі та прикрашений українськими орнаментами. На перехрещенні його рамен видніти ме Тризуб Св. Володимира Великого. Хрест із системою електричних освітлень, побудований на одному з найвищих пунктів столиці день і ніч полонюватиме всіх своїм маєстатом і небуденною красою. Кошт проєкту біля 200.000.00 дол.

Куба і Північний В'єтнам допомагали американській терористичній групі

Вашінгтон. — В кінці 1960-их і на початку 1970-их років агенти Куби та комуністичного Північного В'єтнаму давали підтримку американській терористичній організації „Ведер Андерґравнд", яка не тільки брала участь в демонстраціях проти участи ЗСА у В'єтнамській війні, але виконувала різні терористичні акції, включно з нападами на урядові установи ЗСА, підкладенням бомб і т. д. — твердить донедавна ще таємний звіт Федерального Бюра Інвестиґації („Еф-Бі-Ай").

Про цей звіт інформувала газета„ Ню Йорк Таймс" з неділі, 9-го жовтня, зазначуючи, що 400-сторінковий звіт був виготовлений ще в серпні 1976-го року і тільки 10 копій передано Кларенсові Келлі, директорові „Еф-Бі-Ай". „Ню Йорк Таймс" дістав копію щойно цього місяця, але не сказано яким способом.

У звіті зазначено, що члени кубинської розвідки, які входили в склад „дипломатичної" місії Куби до Об'єднаних Націй, „заохочували" членів організації „Ведер Андерґравнд" займатися „підривною революційною діяльністю", а деяких навіть вишколювали вживати пальну зброю. За допомогою тих кубинських „дипломатів" багато членів згаданої американської терористичної організації втекли перед арештом і опинилися в Чехо-Словаччині. Інші члени „Ведер Андерґравнт" відбували поїздки до Мадярщини і Північного В'єтнаму „на вишкіл".

Щодо підтримки Ганою для цієї терористичної організації, то звіт „Еф-Бі-Ай" твердить, що в'єтнамські комуністи вказували „американському підпіллю", що „антивоєнний рух потребує не тільки дисидентів-інтелектуалістів, але також фізично сильних рекрутів", бо, мовляв, боротьба буде вестися не тільки словами, але теж „різними акціями".

„Еф-Бі-Ай" у звіті твердить, що з уваги на те, що, члени „Ведер Андерґравнд" мали підтримку Куби і Північного В'єтнану, вони фактично були аґентами ворожих до ЗСА держав і тому американська розвідка мала право застосувати проти них методи, які переважно застосовується до шпигунів.

Звіт „Еф-Бі-Ай" зазначує, що немає доказів, що Совєтський Союз, червоний Китай чи комуністичні країни Східньої Европи „безпосередньо підтримували" антивоєнні групи в ЗСА, хоча не виключено, що давали „посередню допомогу".

Палата Репрезентантів схвалила зміни в законах щодо профспілок

Вашінгтон. — Палата Репрезентантів минулого четверга, 6-го жовтня, 257-ма голосами проти 163-ох схвалила законопроєкт, який мав на меті змінити дотеперішні закони, що стосуються діяльности робітничих спілок, зокрема облегшити процедуру створення профспілок і прийняття нових членів, як теж передбачує кари на працедавців, які незаконно звільняють робітників за їхню діяльність на користь профспілок.

Одна з пропозицій законопроєкту закликає поширити повновласті Крайової Ради Робітничих Відносин, яка займається полагодженням конфліктів між працедавцями і профспілками, як теж пропонує збільшити кількість членів цієї Ради з дотеперішніх 5-ох до 7-ох членів.

Щодо кар, які були б наложені на працедавців за незаконне звільнення робітників, то конґресмени пропонують, щоб працедавці не тільки мусіли знову прийняти даного робітника на працю, але також подвійно заплатити йому за час звільнення.

Білий Дім підтримує цей законопроєкт, але проти нього вже заявилися різні організації працедавців-бизнесменів. Вони повідомили, що старатимуться вплинути на Сенат, який розглядатиме цей законопроєкт десь на початку наступного року, щоб відкинув ці пропозиції.

Коментатори твердять, що Білий Дім вирішив допомогти робітничим спілкам щодо змін у законах, які стосуються їхньої діяльности, бо протягом останніх кількох місяців, тобто від Інавґурації президента Джіммі Картера, відносини між Білим Домом і робітничим рухом постійно погіршуються і Президент хоче відзискати підтримку профспілок, яку мав під час виборчої кампанії минулого року і на початку його каденції.

Три американці дістали Нобелівську Нагороду в ділянці медицини

Стокгольм. — Каролінський Інститут у четвер, 13-го жовтня, повідомив, що цьогорічну Нобелівську Нагороду в ділянці медицини одержали три американські науковці: д-р Розалин С. Ялов з Ветеранського шпиталю в Бронксі, Н.Й., д-р Роджер Ґільмен, який народився у Франції, але працює в Інституті Салка в Ля Джолла, Каліфорнія, та уродженець Вільна, д-р Андрю Шалі, який працює у Ветеранському шпиталі в Ню Орлінсі, Луїзіяна, і в Тулейн університеті. Нобелівську Нагороду одержали вони за їхні досліди ролі гормонів у хемічних функціях людського тіла.

Д-р Ялов є другою жінкою в історії, що дістала нагороду Нобля в ділянці медицини. Цю нагороду в 1947-му році одержала д-р Ґерті Корі із Сейнт Луїсу, разом з її мужем. Д-р Ялов дістане половину з 145,000 долярів цієї нагороди, а д-р Шалі та д-р Ґільмен поділяться другою половиною. Офіційне вручення цієї нагороди відбудеться 10-го грудня в Стокгольмі.

Менор Джуніор Коледж — господар виставки праць мистця Андрія Мадая

В частину цілорічних святкувань 30-річного Ювілею Менор Джуніор коледжу входитиме виставка образів, кераміки і скульптури уродженця Філядельфії мистця Андрія Мадая. Виставка буде приміщена у Василіянській Бібліотеці і триватиме від суботи 22-го жовтня до 12-го листопада, включно.

Просимо відвідувати виставку в суботи від 5 — 8 вечора, в неділі від 12-ої дня до 5-ої вечора, під час тижня за попереднім домовленням.

Андрій Мадай закінчив Пеннсильвенську Академію Мистецтва у Філядельфії, студіював в Українському університеті св. Климента в Римі. Він мав декілька власних виставок.

Американська делеґація ЗСА в Беоґраді знову критикувала комуністів за безправ'я

Београд, Югославія. — В четвер, 13-го жовтня ц. р., на закритій сесії Европейської Конференції для справ безпеки і співробітництва в Београді делегати ЗСА знову критикували східньоевропейські держави за порушення Гельсінкської угоди і непошанування прав людини, але, як і раніше, відмовилися входити в подробиці та називати поодинокі країни. Підсумовуючи дискусію над так званим заключним Актом Гельсінкської Конференції, голова американської делеґації Артур Голдберг сильно критикував еміґраційну політику комуністичних країн, головно Польщі, Румунії і Совєтського Союзу, як опісля вияснив речник делеґації ЗСА. Голдберг заявив, що це ніяк не згідне з кінцевим Актом Гельсінкської Конференції, коли деякі східньоевропейські країни переслідують і ув'язнюють людей за мирні протести чи релігійні переконання. Ці слова Голдберга цитували американські делегати, коли їх запитували, чим відрізнялася промова голови делеґації ЗСА від раніших його виступів у справі людських прав. Деяке стурбування викликав факт, що европейські держави Північно-Атлантійського Оборонного Союзу по різному підходять до центрального питання в Београді і застонавляються, як далеко можна іти з обвинуваченням Совєтського Союзу і його альянтів за порушення кінцевого Акту Гельсінкської Конференції. Виглядає, що Артур Голдберг намагається знайти „золоту середину" між Голляндією і Бельгією, які найсильніше роблять натиск на СССР за людські права, виміну ідей і людей, цензуру, еміґраційну політику тощо та деякими Скандинавськими країнами і Західньою Німеччиною, які побоюються, що відкрита конфронтація зі Совєтським Союзом в Београді може пошкодити таким важливим справам, як підписання договору про скорочення зброї і відбуття женевської конференції про замирення на Близькому Сході. Остання промова Голдберга мабуть віддзеркалює новий напрямок західніх держав, випрацюваний і прийнятий на окремій дводенній нараді західніх делеґацій. Після цієї наради, речники американської делеґації заявили, що ЗСА продовжуватимуть свою дотеперішню тактику принаймні до кінця другої сесії, а опісля представлятимуть тільки окремі спрецизовані випадки, як це було у випадку проф. Джойс Гюза, члена делеґації ЗСА, яка обвинувачувала комуністичні країни за нелеґальні цензурні практики. Ці ж речники відмітили, що американська делеґація зібрала велику кількість документального матеріялу, який відноситься до проблеми порушування прав людини в поодиноких комуністичних країнах. В багатьох випадках документація ЗСА в цій ділянці є неперевершена. Очевидно, документація може бути використана, як зайде для цього потреба.

Совєтський Союз облегшує виїзд жидів

Відень, Австрія. — Кореспондент „Ню Йорк Таймсу" Пол Гофманн інформує з Австрії, що число жидів, яким совєтський Союз дозволив на виїзд, значно збільшилося в минулому тижні. Еміґраційні чинники заявляють, що майже 400 жидів прибули з СССР до Австрії в тижні між 9 і 15-им жовтня ц. р., тоді коли раніше пересічне число жидівських еміґрантів становило не більше, як 275 осіб. В більшості жидівські еміґранти із Совєтського Союзу приїжджають до Відня, згідно з ранішим домовленням між СССР, Австрією, Ізраїлем і деякими допомоговими аґенціями ЗСА, які мають міжнародне визнання. Австрійські чинники заявили, що вони не знають причин, чому саме тепер Совєтський Союз збільшив видачу віз для жидів, охочих покинути СССР. Також Москва не прозраджує своєї інтенції і нової улегшеної еміґраційної політики. Еміґраційні чинники припускають, що кампанія президента Картера на відтинку людських прав може бути тим фактором, який змінив наставлення совєтських верховодів. Існує також можливість, що збільшення еміґрантів пов'язане з триванням Европейської Конференції для справ миру і співробітництва в Београді. „Я бажав би, щоб Београдська Конференція тривала рік, замість кількох місяців", — заявив один з жидівських діячів, який займається еміґраційними справами. „Як вона (Конференція) триває, сотні тисяч жидівських родин, які роками чекали на візу, одержали її тепер". Всі еміґранти із Совєтського Союзу, які прибувають до Відня, мають ізраїльські пашпорти, хоч серед них є також особи нежидівського походження, які одержали візу в данському чи інших посольствах. У відсутності дипломатичних зносин Москви з Єрусалимом, ізраїльські справи в СССР полагоджує голляндське посольство. Майже усі жидівські еміґранти прибувають до Австрії поїздами через Україну і Чехо-словаччину. Працівники еміґраційних бюр заявляють, що тепер також совєтські пограничники заховуються спокійніше і приязніше у відношенні до еміґрантів на перехідній станції Чоп. Раніше совєтські поліцисти і пограничники в Чопі чіплялися кожної речі, а навіть відбирали такі вартісні речі, як годинники, перстені тощо. Існує загальне переконання, що новий наплив жидівських еміґрантів на Захід тісно пов'язаний з Београдською Конференцією і закидами західніх держав про непошанування людських прав. Багато держав критикували СССР за зупинення процесу злуки родин.

Совєтська торговельна фльота за два роки буде найбільшою в світі

Вашінгтон. — Демократичний сенатор Деніел Інуе з Гаваїв, голова Сенатської підкомісії для справ торговельної фльоти недавно заявив, що якщо Совєтський Союз продовжуватиме розбудовувати свою торговельну фльоту таким самим темпом, як це робить від закінчення Другої світової війни, то за два роки совєтська фльота буде найбільшою в світі, усуваючи теперішнього лідера Японію на друге місце.

В кінці Другої світової війни совєтська торговельна фльота була на 23-му місці, а тепер находиться на 6-му. Натомість торговельна фльота ЗСА, яка була на першому місці, за той самий період часу опинилася на 10-му місці.

Місце і час чергової сесії та справа консолідації були предметом нарад ВО УНРади

Мюнхен (УІБ). — Протягом останнього часу відбулося два засідання Виконавчого Органу УНРади, присвячені різним актуальним питанням ДЦ УНРеспубліки в екзилі, в цьому і справі консолідації українських сил.

Перше засідання ВО УНРади відбулося 25 серпня 1977 р. в приміщенні УНРади в Мюнхені, Дахауерштр 9. Крім членів ВО УНРади — голови ВО Т. Леонтія, заступника голови А. Мельника і керівників ресортів Широкостепа та Ткаченка, в нарадах ВО взяли участь: президент М. Лівицький, віцепрезидент М. Степаненко і як гість д-р В. Федорончук.

На засіданні порушено передусім справу місця і часу скликання 8-ої Сесії УНРади. Через те, що ред. В. Біляїв з приводу недуги відмовився зорганізувати Сесію в Філядельфії, про що вже була відповідна постанова органів ДЦ УНРеспубліки, вирішено запропонувати відбуття 8-ої Сесії УНРади в серпні 1978 року в Мюнхені.

Щодо консолідації, то на засіданні ВО стверджено, що ВО не був докладніше поінформований про перебіг консолідаційних переговорів, які велися в Ню Йорку, як також ствердив, що продовження тих розмов повинно надалі відбуватися в рамах ВО УНРади, що є згідне з постановами Тимчасового Закону.

Засідання прийняло постанову про те, щоб на майбутнє вживати назви Інститут ім. Симона Петлюри з підназвою Дослідчий Центр Української Революції і Державности, в зв'язку з тим, щоб через уведення різноманітних назв не ускладнювати діяльности різних установ при ДЦ УНРеспубліки.

Наступне засідання ВО УНРади відбулося 22 вересня 1977 р. і в ньому взяли участь члени ВО: голова ВО Т. Леонтій, заступник голови А. Мельник та члени ВО А. Широкостеп, М. Стиранка і Г. Ткаченко. Крім того, в нарадах взяли участь: президент М. Лівицький, в. о. голови УНРади І. Кедрин-Рудницький, д-р В. Федорончук і член УНРади А. Кашинський та М. Ковальський.

Засідання почалося вшануванням пам'яти нещодавно померлого кол. прем'єра УНР Мартоса, якого присутні вшанували вставанням з місць та хвилиною мовчанки. Після того відбулося заприсяження нового члена ВО УНРади, яке перевів през. М. Лівицький. Новий член ВО д-р В. Федорончук став ресортовим без портфелю зі спеціяльними дорученнями.

Докладну інформацію про перебіг консолідаційних нарад, які вже від довшого часу велися в Ню Йорку, дав в. о. голови УНРади І. Кедрин-Рудницький. За його словами, консолідаційні розмови були пов'язані з цілим рядом труднощів, як формального, так і фактичного характеру. Треба було проводити довгі дискусії та узгіднення щодо різних, часом протилежних становищ. Врешті-решт, після численних нарад, узгіднено базу, на якій опозиційні партії — ОУНз, УРДП під керівництвом п. Воскобійника та УНДО під керівництвом п. Яворського мали б увійти в склад УНРади. Згідно з інформаціями І. Кедрина-Рудницького, УРДП під

(Закінчення на ст. 4-ій)

Відбулася перша зустріч українців Джорджії і Південної Каролайни

Атланта, Дж.(В. Боровський). — В останніх роках повстали організації українців у повище згаданих стейтах. Кожна з них старалася об'єднати і зактивізувати нечисленних українців, які там живуть розсіяно. Після переборення перших організаційних труднощів, прийшло тепер на черґу намагання в напрямку зближення двох повищих організацій. Почалося це з того, що 25 вересня ц. р. відбулася зустріч українців цих двох стейтів у Містлето Державному Парку у східній Джорджії, віддаленому на 36 миль від міста Ауґоста. Цей парк розложений на чудовому озері, що займає собою обшир у 78,000 акрів і славиться своїми морськими окунями.

Ця зустріч почалася в дуже вигідній павільйоні над цим озером десь по 12-ій годині дня. Приїхало на неї понад 125 осіб. Це були старші віком особи, молодь і діти. Розпочав її голова Організації Українців Джорджії, який недавно поселився в цьому стейті — п. Микола Марченко. Він покликав до вступної молитви пастора В. Боровського. По обіді він попросив до слова голову Організації Українців Південної Каролайни — п-ні Єлену Пстрак, дружину емеритованого капітана Американської Військової Фльоти, яка між іншим висловила свою радість, що вона стала учасницею здійснення її мрій на цій зустрічі. Присутнім передала привіти від заслуженого Українського Народного Союзу, як і свої — пані Вероніка Цеґельська з Маямі, Фльорида, яка є доброю солісткою і матір'ю дириґентки українського хору в Атланті — Ольги Цеґельської-Кордуби. По цьому присутні мали нагоду представити себе і свої родини і тим самим ближче познайомитися одні з одними.

Тепер прийшла мистецька і товариська частина зустрічі. Присутні з великим одушевленням, спонтанно й імпровізовано відспівали низку українських пісень, які супроводив грою на акордіоні талановитий, професійний віртуоз з Атланти — Богдан Федусів,а молодь з Південної Каролайни відтанцювала в національних строях кілька українських танців. Виявилося, що між українцями цих двох стейтів є заховані поважні мистецькі і культурні сили, і що єдність — це велика потуга. Треба також тут підкреслити, що багато до відбуття цієї зустрічі причинився бувший голова, а теперішній містоголова Організації Українців Джорджії — д-р Мирон Кучмак.

Між присутніми був один араб, що не так давно скінчив московський університет і говорив по-російськи, та один чех з дружиною. Були і деякі не-українці, посвоячені через супружжя з українцями, які є нашими добрими і випробуваними приятелями. Був навіть і д-р Б. Пшик, що приїхав з міста Дурґам з Північної Каролайни.

Ця перша зустріч напевно залишила на всіх учасниках глибокий і незатертий слід та бажання дальших зустрічей і співпраці в плеканні скарбів української культури і доброго товариського співжиття. Українці на півдні ЗСА почали добре і поважне діло.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07302

Небезпечний прецедент

Найвищий Суд ЗСА тепер розглядає клопотання білого Аллена Баккі, який твердить, що Медична Школа Каліфорнійського університету порушила його конституційні права, коли замість нього прийняла менше кваліфікованих кандидатів тільки тому, що вони належали до расових менших і для них призначено спеціяльну квоту. Натомість адвокати Шкільної Ради стейту Каліфорнія обстоюють становище, що признання першенства членам расових меншин при прийнятті до професійних вищих шкіл конечно потрібне, щоб направити зло, заподіяне в минулому дискримінацією проти негрів, пуерто-ріканців, індіян і мехіканців та інших.

Самозрозуміло, що члени не-білих рас повинні мати всі можливості здобути вищу освіту і поліпшити свій життєвий рівень, але це не може відбуватися коштом білих громадян ЗСА. Шкільна Рада стейту Каліфорнії і Департамент справедливости ЗСА твердять, що надавання першенства для расових меншин — це ,,позитивна акція''. На нашу думку, однак, має рацію Аллен Баккі і його адвокати, що таке першенство — це фактично ,,зворотна дискримінація'' проти білих громадян Америки. Чому хлопці і дівчата українського, польського, ірляндського, італійського чи німецького походження, які пильно вчилися в середній школі і коледжі та добре здали вступні іспити до медичної чи правничої школи, повинні відступати свої місця в тих школах неграм чи пуерто-ріканцям, які слабше вчилися і здобули нижчі оцінки на вступних іспитах? Всі роки тяжкої праці цих білих дівчат і хлопців мали б піти намарно тільки тому, що вони мали ,,нещастя'' народитися в українській польській, німецькій, італійській, чи іншій білій родині.

Якщо Найвищий Суд вирішить, що надавання першенства не-білим у прийнятті до шкіл є конституційним, то це рішення потягне за собою й інші негативні наслідки. Тоді принцип ,,позитивної акції'' стосуватиметься не тільки шкільництва, але теж буде діяти під час прийняття на працю, винайму помешкань і т. д., тобто, і в тих випадках першенство матимуть члени не-білих рас.

Багато юристів і коментаторів правильно твердять, що принцип ,,позитивної акції'', або як вони його називають ,,зворотної дискримінації'', порушує ті статті федеральної та стейтових конституцій, які запевняють всім громадянам ЗСА рівноправність перед законом. Треба надіятися, що Найвищий Суд ЗСА проголосить принцип ,,позитивної акції'' неконституційним. Цього вимагає справедливість і рівноправність всіх американських громадян.

Перспективи Женеви

Світова преса й інші інформаційні засоби та політичні аналітики присвятили багато місця і часу справі спільного американсько-совєтського повідомлення про Близький Схід, а зглядно, справі поновних можливостей відбуття вже в найближчому майбутньому мирової конференції в Женеві, яка, на думку багатьох західніх політичних спостерігачів, не тільки полагодить справу ізраїльсько-арабського конфлікту з гарантією права на існування Ізраїля, як самостійної, незалежної держави в арабському оточенні, але також якось розв'яже справу Палестини і Палестинської Визвольної Організації, яка, особливо в останніх роках, звернула вістря своєї боротьби на здобуття своєї власної незалежної території, на якій мали б приміститись тисячі сьогодні бездомних палестинців, які в наслідку ізраїльської визвольної війни і пізніших кількакратних зударів Ізраїля з арабами були змушені покинути свої оселі і тинятися по чужих країнах. Очевидно, в інтересі Америки та інших західніх держав є зберегти мир на Близькому Сході, бо там є невичерпні джерела нафти, які забезпечують Европу, а також у великій мірі заокеанські країни конечним сирівцем, без якого індустріяльні і високорозвинені країни не можуть обійтися. Прикладом може послужити арабське ембарго на нафту, яке хоч тривало коротко, але зуміло викликати господарську кризу в західньому світі. Знаючи про це, совєти намагалися покласти свою руку на Близький Схід, щоб, як то кажуть, одним пострілом вбити два зайці — здобути пристані для своїх воєнних кораблів і послабити економічно европейський і американський континенти. Треба відмітити, що про це бажання комуно-московських верховодів знав прекрасно колишній державний секретар Генрі Кіссінджер, який, об'єктивно говорячи, багато спричинився до виелемінування совєтських впливів на Близькому Сході. Можливо, що його метода полагодження близькосхіднього конфлікту була занадто повільна, а сам процес зближування Ізраїля до арабських позицій тривав задовго. Може й тому президент Картер вирішив тепер змінити методи дипломатичних заходів, а також приспішити саму дату відбуття Женевської конференції. На перешкоді стояла, однак, впертість деяких арабських держав, зокрема Сирії, Йорданії та інших, і Москва, яка не мавши нічого до втрачення після усунення її від впливів на Близькому Сході, чекала, щоб при змінених обставинах знову увійти в орбіту близькосхідньої проблематики. Цю обставину, пов'язану із спільним американсько-совєтським комунікатом про Близький Схід, дехто на Заході інтерпретує, як чергову капітуляцію ЗСА, яку можна було оминути, якщо б не спішність Білого Дому з Женевою.

Якщо виходити із скрайніх позицій, то можна б погодитися з такими виводами, бо дійсно, завдяки багатьом чинникам і ранішій політиці ЗСА, впливи Москви на Близькому Сході були обмежені до мінімуму. Кремль вдержував тільки тісні зв'язки і фаворизував Палестинську Визвольну Організацію, і то тільки з пропагандивних причин. Але, коли виходити із становища можливостей і потреб воєнного стану та відвернення чергової війни, яка в перспективі могла все одно збільшити совєтську присутність на цьому обширі, то тоді аргументи Адміністрації президента Картера стануть більш доступними і зрозумілими.

Василь Маркусь

ПОКЛІН ПАТРІЯРХОВІ В РИМІ

(Підсумки ювілейних святкувань)

На прощальній Архиєрейській Літургії в Соборі Святої Софії 4 жовтня 1977 р., Преосвященний Владика Ізидор Борецький звернувся до Патріярха Йосифа приблизно з такими словами: Ми дякуємо Вам, Блаженніший, за цю нагоду, що могли перебувати з Вами і близько Вас, що могли молитися разом з Вами за Патріярхат і за Патріярха. Оцей чисельно зібраний Божий люд із своїми єпископами і священиками є найкращим доказом великого прив'язання до Вас усіх нас, присутніх та тих неприсутніх, що думками нині з нами. Хто інший із високих достойників Церкви і чий інший ювілей може зібрати сьогодні до Риму стільки ентузіястичного богомольного народу, як саме зробили Ви, наш Патріярше!

Ці слова, передані майже дослівно, найкраще підсумовують вагу і моральну вартість римських святкувань на закінчення подвійного ювілею Патріярха Йосифа — його 85-ліття та 60-ліття ієрейських свячень. Справді, участь священиків і мирян з усіх країн нашого поселення, не зважаючи на віддалі, кошти та й мало пригожий час, була похвальною. Лише особа маштабу нашого Патріярха й вельмилюбимого харизматичного провідника могла притягнути вже не в перший раз таку велику масу людей, членів мистецьких ансамблів, духувенства та Владик. Зважаючи, що це не перша масова проща наших людей до Риму, а від 1969 року щодворічне паломничання на різні ювілеї і нагоди, то годі припускати, що ідея Патріярхату вже не є такою мобілізуючою, або, що Блаженніший, в силу різних пресій на нього й на ієрархію, нібито тратить на популярності. Якраз навпаки, до нього більше горнуться, його більше шанують і з ним солідаризуються, вміру того, як противні сили намагаються цього ,,старого дуба" підтинати.

Правда, не було кількох Владик, котрі могли прибути, і на відсутність котрих вказав і Кир Іван Прашко у своїй промові на ювілейному бенкеті. Натомість, всі інші повністю поставилися за своїм Патріярхом. Трьох наших Владик якраз й ініціювали ці святкування та були всюди і завжди із своїм Первоієрархом. Їх імена повинні бути відомими всім: сеньйор нашого єпископату — Кир Ніл Саварин, Кир Ізидор Борецький та Кир Іван Прашко. Ті, що відгукнулися на їх заклик прибути на святкування до Риму, заслуговують також на пошану і підтримку.

Ентузіязм, який панував на врочистостях, участь у спільних молінях ,,за Патріярхат і Патріярха", вияв любови й захоплення в час мистецьких та інших імпрез, синівська відданість під час авдієнцій і зустрічей з Патріярхом, новинні не одного переконати, що Патріярх має відданих послідовників, що він не залишився осамітненим, як це собі дехто бажав. Сьогодні, в час кризи авторитетів, рідко котра духовна чи світська провідна особа може викликати стільки пошан, глибокого прив'язання й одушевлення.

Програма святкувань була багатою, різноманітною і значущою. Від релігійних відправ у Соборі Святої Софії з прекрасними духовними словами Владик-проповідників, до мистецьких пописів і врочистих гостин та авдієнцій — все це ступенювало вияв вдячности Богові за те, що благословив нас цими світлими ювілеями, як також давало доказ перед світом пошанування українцями своїх найвищих авторитетів. Мистецький концерт в Палаццо Піо був справді фестивалем українського вокального мистецтва та хореографії. А ювілейний бенкет із своїми промовами глибоко проілюстрував для сучасників і майбутніх поколінь змагання нашої Церкви до свого завершення Патріярхатом і те, яку ролю в цих змаганнях відограв Блаженніший Отець Йосиф.

Наші святкування часово припали на початок діяння Папського Синоду єпископів, членами якого є і три українські архиєреї. Зрозуміло, що і в тому ґреміюмі якось відбилися ці святкування. Крім кардиналів Римської Церкви, два східні патріярхи, члени Синоду єпископів, взяли участь у вшануванні Патріярха Йосифа. Вони перед тим спільно зайняли становище до факту, що на Папському Синоді не відзначено належно участь східніх Первоієрархів. Отцям Синоду стало також відомим становище Українського Світового Патріярхального Об'єднання в справах Патріярхату та щодо переслідування нашої Церкви під совєтським режимом. Президія УПСО звернулася окремим меморіялом до всіх синодальних Отців.

На кінець українських римських святкувань припало також відкриття конференції в Беоґраді у справі Гельсінкських домовлень. На ній мали дискутувати також долю т. зв. ,,третього кошика'' людських прав. Було природно, що відповідальні чинники за український католицький мирянський рух піднесуть цю справу публічно. Пресова конференція 4 жовтня у Римі саме й була тим форумом, на котрому українці поставили на порядок дня справу заперечування людських прав у Східній Европі, а особливо тривалого релігійного переслідування в СССР. Зокрема натавровано Ватиканську дипломатію, яка досі публічно не вставилася на оборону Української Католицької Церкви, проскрибованої і переслідуваної Москвою. Цю скаргу і звернення підкреслила міжнародна опінія, і знов світ довідався про Церкву-мученицю. З вдоволенням можна ствердити, що кілька днів після цієї пресової конференції в Римі, у її висліді чи може й незалежно, представник Ватикану на Београдській конференції нарешті перервав мовчанку і заговорив про „важку рану, що ми бажали б, аби вона загоїлася в вадії, що ми їх (українців католиків) не можемо опустити". Промовивши нарешті публічно про переслідування й кривду, яка чиниться безбожним режимом в Україні, Ватикан визнав слушність наших постійних домагань і критики дотепершньої тактики у т. зв. Ватиканській східній політиці.

Не зважаючи на цей позитивний виступ Ватикану в Беоґраді, все таки куріяльним чинникам не була довподоби чисельна участь та жива активність українців у Римі в ці дні. Це далося відчути і в час спільної авдієнції одного з наших паломництв у Папи 5 жовтня. У ній взяло участь п'ять Владик та біля двісті паломників, головно з Торонтонської епархії. Хоч Папу Павла привітали українці многоліттям, ані сам Вселенський Архиєрей, ані ті, що приготовляли його промову, не знайшли потріб-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Проф. Степан Плахтин

НАРОДНА ОСВІТА В БРАЗИЛІЇ

Ще так недавно, за статистикою Об'єднаних Націй, Бразилія займала 52-ге місце в світі у відсотковому відношенні по неписьменности. Якщо з одного боку високий відсоток неписьменних пояснювався відсталістю країни, то з другого боку низький відсоток відсталости пояснювався неписьменністю населення, нездібного до виконання кваліфікованої праці.

Економічний розвиток країни бере початки з кінцем 50-их років цього століття, коли уряд поважно взявся за розбудову індустрії, яка не тільки стала б рушієм у розвитку краю, але й поступово привертала б унезалежнення цієї найбільшої в Латинській Америці країни від зовнішніх впливів.

Тому справі освіти приділено багато уваги та помножено сітку шкіл, від початкових аж до вищого типу. В кожному штаті-провінції, (а їх є 21) існує федеральний державний університет, а в більших містах — університети утримувані урядами провінцій, чи окремі факультети, в залежності від потреби. Існує також велике число приватних високих шкіл в десятках бразилійських міст.

Капіталовкладення на освітні цілі державного бюджету з кожним роком зростають. Тільки в наступному році, в порівнянні з 1977-им роком, вони зростуть 43% і винесуть загальну суму 24,914 мільйонів круйзерів (17% загального бюджету). Це кошторис тільки Міністерства освіти. А коли врахувати ще й інші фонди на освіту і які не входять у кошторис цього Міністерства, то загальний вклад винесе суму 34,497 мільйонів круйзерів. В проєкті загального федерального бюджету, який переданий на затвердження Конгресу, найбільший відсоток державних видатків іде на освіту. До цих сум не входить кредит, призначений для малозабезпечених студентів (у формі зворотних стипендій), яких уже в цьому році нараховується 283 тисячі у цілій Бразилії. (Студент має право взяти стипендію для навчання у вищій школі протягом 4-6 років і звертати цю позичку після 1-го року по закінченні навчання малими сплатами з 2% річної надвишки). Цей кредит уділяє Державний Банк, Федеральна Щадниця і приватні банки, і в наступному році він винесе загальну суму 3 мільярди і 100 мільйонів крузейрів.

Слаба продуктивність не тільки в праці, але й в науці пояснюється недостатнім відживленням бразилійця. Тому уряд в найпершій мірі допомагає харчами учням у державних школах, і вже в цьому році кожного місяця видається учням (до гімназії включно) 275 мільйонів сніданків, обідів і інше.

Те саме роблять уряди провінцій та повітів.

Зокрема в провінції Парана, де живе понад 75% українців, Секретаріят освіти дістав найбільшу дотацію з провінційного бюджету, порівнюючи з іншими ділянками праці уряду Парани. За ним слідують Здоров'я і Соціяльне Забезпечення та Транспорт, які займають привілей у трирічному урядовому пляні розвитку.

Кваліфікація робочої сили йде впарі з кампанією боротьби з неписьменністю. Федеральні міністерства, зокрема Міністерство праці і Міністерство соціяльного забезпечення, зорганізували цілу сітку курсів підготови кваліфікованих робітників у цілій Бразилії, в тому числі і в сільських місцевостях. Робітник і селянин радо йдуть на ці курси, а хто неписьменний — той перше змушений навчитись читати і писати, а щойно тоді зможе вписатись на курс, який дасть йому бажаний фах.

Місто Курітіба, яке є столицею провінції Парана, за останньою статистикою має 30% неписьменного населення. Це переважно відноситься до дорослих, бо діти майже всі йдуть до шкіл, яких у місті не бракує. Такий високий відсоток неписьменних у Курітібі зовсім не відповідає загально вживаній назві ,,університетське місто", в якому є найстарший федеральний університет у цілій Бразилії, з його 43-ма факультетами, католицький університет та окремі приватні факультети, включно до факультету зовнішньої торгівлі.

М. Островерха

НА РОСПУТТІ ШУКАННЯ

В цей наш час, у цьому світі, що опинився у своїх політичних ідеологіях перед переломом, а може й на переломі історії, цікаво коротенько зупинитися на особистих визнаннях австро-англійського філософа Карла Поппера, які вичитуємо в його праці ,,Unended Quest". Ця праця має підзаголовок ,,Інтелектуальна автобіографія".

Ось, у цьому, як каже заголовок, ,,Безконечному питанні" автор подає прикладний дороговказ для всіх шукачів усякого роду ідеологій, а зокрема, тоталітарного догматизму. Він каже: ,,Розумування людини не є в тому, щоб не ставити засадничого питання, а в тому, щоб завжди бути готовим ставити питання; не хапатися за те, що вважається за істину — аксіому — але й не брати щонебудь за істину". К. Поппер, що був марксистом, далі говорить таке: ,,Комунізм, це віра, що обіцяє допровадити світ до кращого завтра; каже, що треба спиратися на знанні: знання законно-історичного поступу. Я ще надіявся на світ кращий, на світ менше ґвалтовний, а більше справедливий. Але я питав себе самого — а чи я справді знаю, що це, що я думав, було знанням, а чи не була це чиста омана, претекст. (...) На сімнадцятому році мого життя став я антимарксистом. Я спостеріг і прийшов до висновку, що догматичний характер того вірую це неймовірна інтелектуальна зухвалість, ароґанція. (...) Декілька років, відкинувши марксизм, залишився я соціялістом; і якби було щось таке як сполука соціялізму з особистою, ідивідуальною волею, свободою, то я й нині був би соціялістом. Та ж не може бути нічого кращого, як вести життя скромне, простеньке, вільне в суспільності рівности. Але, згодом, пізнав і я, що все це не було ніщо інше як чудова мрія; що воля є важливіша ніж рівність; що спроба здійснити рівність це — заперечення волі; і як приходить утрата волі, то між невільними й рівности нема.

,,Зустріч із марксизмом це була одна з головних подій мого інтелектуального розвитку; він навчив мене стільки, що ніколи того не забуду. Навчив мене мудрости Сократа: ,,Я знаю, що я не знаю". Учинив мене помильним та утвердив у мені вартість інтелектуальної скромности. І сильно усвідомив мене про існуючі різниці: між догматичною думкою і критичною думкою".

Ці щирі визнання філософа К. Поппера, що вийшли з його глибоко передуманих і пережитих міркувань, можуть прийняти ті наші молоді люди, які ще й нині — в наших незавидних політичних обставинах — губляться у закамарках усяких шкідливих нам ідеологій, або стоять на роспутті шукань за ними.

Оксана Керч

ЛІТОПИС УПА

Минуло рівно тридцять п'ять років від повстання історичної військової формації — Української Повстанської Армії. І тільки цього року дійшло на еміґрації до надзвичайно відрадного явища: колишні вояки УПА забули давні суперечки й поділи та з'єдналися для важливої праці: для популяризації славетної УПА, українського війська, що в роки Другої світової війни воювало з двома найбільшими европейськими арміями німецькою та московсько-большевицькою.

У висліді погодження упівських організацій вийшов перший том ,,Літопису УПА'' під заголовком ,,Волинь і Полісся'', який, маємо надію, започаткує публікацію дальших томів того корисного і навіть необхідного видання.

Не секрет, що вояки УПА мають опінію бравих, енергійних та рішучих осіб. Так, як успішно давали собі раду в важких і небезпечних боях з німцями та москалями, так і на еміґрації з неменшим успіхом побороли матеріяльні та побутові труднощі чужини й осягнули не лише індивідуально, а й як організація високого життєздатного рівня.

Перший том Літопису УПА зразу привернув увагу читача своїм прегарним зовнішнім виглядом. Полотняна оправа, високоякісний кремовий папір, гарна обкладинка мистця Мирона Левицького і 225 сторінок.

На зміст першого тому склалися історичні огляди, аналізи, статті полковника М. Омелюсіка, Г. Левенка, М. Коваленка. Всі ці три статті — історія виникнення УПА, боротьби та обставин, за яких виникла необхідність створити Армію. З вступного слова читач довідається про завдання літопису. Це публікація існуючих документів про діяльність УПА пера упівських авторів і також противників боротьби. Публікація підпільних творів, які не були друковані, та тих, що друкувалися в періодичних виданнях УПА.

Інше завдання Літопису, це стимулювати авторів писати праці про боротьбу УПА та історію України того періоду, опрацювати бібліографію видань до історії УПА та писати рецензії на книги, що появляються в видавництвах наших сусідів і взагалі чужинців. Хоч існують напевно документи з того часу в німецьких, польських, московських та чеських архівах, публікація тих документів служить нашим сусідам лише для писання злобних пашквілів. В різних критичних моментах упівські документи опинялися в ворожих руках, або були знищені. Певна частина архіву УГВР та Головного Командування УПА була вивезена закордон ще за німецької окупації. До тих документів долучилися матеріяли, принесені пізнішими кур'єрами та рейдуючими частинами УПА. Деякі документи знаходяться в посіданні поодиноких організацій і навіть приватних осіб. Зібрати, чи збирати ступнево усі матеріяли, що знаходяться на Заході, публікувати їх, щоб в цей спосіб зберегти їх для історії — мета Видавництва. Статті в першому томі літопису вражають об'єктивністю та речевістю, бо це твори учасників боїв,

(Закінчення на ст. 4-ій)

М. Чировський

З'ЇЗД КОЛИШНІХ СТУДЕНТІВ ВИСОКИХ ШКІЛ ҐРАЦУ І ЛЕОБЕНУ У 80-РІЧЧЯ Т-ВА ,,СІЧ"

[Замість репортажу]

(1)

Два дні, в суботу, 24-го і неділю, 25-го вересня ц. р., дощ лив немилосердно, але в серцях біля 170 людей, що репрезентували кілька поколінь колишніх студентів університету і технічної високої школи в Ґрацу і гірничої академії в Леобені, світило сонце. Вони бальоро і радісно метушилися і без кінця говорили, побачивши себе знову поміж друзями, яких часом більше як 30 або 40 років не бачили. Дощу мов не зауважилося, бо ціла програма з'їзду переводилася в приміщеннях Союзівки в Кетскільських горах, яка вже сталася майже постійним місцем таких з'їздів, товариських зустрічей, конвенцій і святкувань під час календарного року для української громади в ЗСА і Канади.

Учасники з'їзду вже приїжджали на Союзівку в п'ятницю увечері і від ранку в суботу. А дощ лив і лив. Чому? Не питайте, бо звичайно там осінню гарна погода.

Головної частиною з'їзду мали проводити два дуже веселі і приємні колеги, Місько Середович і Любко Калинич. Завдяки їм атмосфера з'їзду могла бути такою веселою і бурхливою, що його учасники, в більшості вже поважні пані і панове, професіоналісти, лікарі, інженери, професори і т. п., могли були забутися, що вони вже не є двадцять або двадцять-кілька літні дівчата і хлопці. Дощ, так би мовити, дещо утихомирював веселі настрої, коли хтось повернувся змоклий до нитки з надвору, і уводив поважнішу атмосферу.

З'їзд почався неофіційними сходинами колишніх студентів у бібліотеці Союзівки, розуміється з деяким спізненням, бо організаторам імпрези попросту ледве вдалося переконати розбавлене товариство покинути приймню і перейти до сусідньої кімнати на поважні наради.

Автор цих рядків, як голова Ініціятивного комітету з'їзду, відкрив його і згодом хвилиною мовчанки попросив приявних вшанувати всіх тих колег і колежанок, яких Всевишній покликав до себе.

Сходини, на пропозицію д-ра В. Наконечного, одноголосно вибрали Ініціятивний комітет президією з'їзду у складі: М. Чировський — голова, інж. Л. Калинич — містоголова, д-р І. Ільницьва — секретар, Л. Лапичак — касир, д-р М. Зарицький, інж. І. Турянський і д-р І. Гурин — члени. Членів Ініціятивної групи, які не могли з різних причин прибути на з'їзд не можна було перевибирати. По коротких звітах поодиноких членів Ініціятивного комітету передискутовано декілька важливих питань. А саме: справу збереження хроніки Студентського Т-ва ,,Січ'' в Ґрацу, яка записала події ще з XIX (від 1895 р.) сторіччя і сьогодні є важливим історичним документом, та й видання публікацій про ,,Січ'' і студентську громаду в Леобені, для зафіксування цих фрагментів із історії українського студентства.

Рішено, щоб перед поверненням хроніки Т-ву ,,Січ'' в Ґрацу, яке під цю пору очолює колега М. Машовець, зробити з неї мікрофільми і фотовідбитки і рівночасно рекомендувати управі ,,Січі'' зробити всі заходи, щоб хроніку зберегти перед знищенням, передавши її або котромусь з наших музеїв чи архівів. Вміжчасі хроніка буде доповнена матеріялами з'їзду.

У висліді обговорення справи публікації про діяльність студентства в Ґрацу і Леобені за 80 років, перемінено президію зборів теж у постійний комітет, доповнений панами і панями: д-р Г. Лужницький, д-р О. Тарнавський, д-р С. Тисовський, п-ні М. Мартинюк, д-р І. Подюк і д-р П. Гайда; і йому передано завдання збірки статтей і дописів і фінансових засобів для здійснення публікації в залежності від призбираного матеріялу, та й збереження хроніки у формі мікрофільмів і фотовідбиток. П-ні М. Мартинюк перебрала на себе фінансову сторінку проєктів.

Рівнож доручено президії виготовити резолюції і переслати привіти Їх Блаженству, Патріярхові Йосифові, Первоієрархові Української Помісної Католицької Церкви, Митрополитові Мстиславові, первоієрархові Української Автокефальної Православної Церкви і Українському Студентському Товаристві ,,Січ'' в Ґрацу, на руки його голові М.Машовцеві.

При кінці збори постановили, щоб черговий з'їзд колишніх студентів високих шкіл Ґрацу і Леобену відбувся за п'ять років, відзначаючи 85 років існування Т-ва ,,Січ'' у 1982-му році або навесні, або влітку, знову на Союзівці.

Неформальні сходини покінчилися о год. 5:35, щоб учасникам дозволити ,,як слід приготовитися до коктейлю''. Годину товариської гутірки з напиткамими провело товариство в дружній і веселій атмосфері.

У міжчасі д-р Ірина Ільницька продовжувала і доповнювала реєстрацію учасників, а дві панянки із Комітету Оборони Українських Політичних В'язнів, У. Ольшанівська і С. Наконечна, збирали підписи, деклярації і гроші на оборону переслідуваних, зокрема Руденка і Тихого. В бібліотеці мистець-різьбар Т. Венгринович, гість з Польщі, приготовляв виставку своїх мистецьких творів у рамах з'їзду. Управа з'їзду запросила і на ,,коктейл'', і на бенкет д-рів М. Штернів, недавно прибулих до ЗСА дисидентів зі Совєтського Союзу, які в цю пору були і перебували на Союзівці.

Дослівно тому, що розбавлених гостей неможливо було на час звести до їдальні, святочний обід або бенкет з'їзду почався з запізненням, аж о год. 7:45.

Голова президії з'їзду розпочав бенкет покликанням молоденького Івана Чировського, сина одного з льояльних ,,Ґрацерів'', провести молитву, і виголосивши коротеньке слово привітання, передав ведення імпрези мгрові Михайлові Середовичові і інж. Любомирові Калиничові, як майстрам церемонії!

[Продовження буде]

В Ютиці виступатиме мистецька група „Одеса" з Торонта

Широковідома в Канаді українська мистецька група „Одеса", під керівництвом Тараса Шиповика, завітає до Ютики, Н. Й., в субот[illegible] 22-го жовтня ц. р., зар[illegible]ки старанням 57-го Відді[illegible] СУА в Ютиці.

Мистецька група „Одеса" при Інституті св. Володимира в Торонто вже три роки підряд займала перше місце в міжнародному фестивалі „Караван". Ця мистецька група, що складається з 50-ох членів української молоді Канади третього, а то й четвертого покоління, виступає вже кілька років з великими успіхами в Канаді й Америці, а Канадська Національна Фільмова Корпорація сфільмувала їхні продукції для користування бібліотек і шкіл.

У своєму виступі в Ютиці, Н. Й., „Одеса" дасть три вокально-хореографічні сцени з українського на[illegible] обряду та доку[illegible]ального минулого українських піонерів в Канаді: „Ніч під Івана Купала", „Пісня прощання" і „Святкування". Виступ цей відбудеться в репрезентативній ютицькій залі Stanley Performing Arts Center. о год. 7:45 веч.

Всі українці Ютики та околиці повинні масово прибути на цю небуденну програму та запросити своїх знайомих не-українців. Зокрема повинна прийти вся українська молодь, щоб побачити як українська молодь народжена в Канаді шанує українську спадщину.

[К. А.]

Організації Українського Визвольного Фронту в Асторії, Н. Й.

мають шану просити Вас із Родиною і Приятелями на

ЖАЛОБНІ СХОДИНИ

для вшанування

сл. п. Провідника ОУН **СТЕПАНА БАНДЕРИ**
і Його Покійної Дружини **ЯРОСЛАВИ**

які відбудуться

в неділю, 23 жовтня 1977 р., о год. 5 по пол.
в Домі СУМА в Асторії при 34-14, 31-ша Авеню.

В ПРОГРАМІ:

Відкриття — голова 35-го Відділу ООЧСУ ІВАН ВІТЮК; Зі споминів про сл. п. Провідника С. Бандеру і Його Дружину Ярославу — Д-р ЯРОСЛАВ ПАДОХ; Про Покійну Ярославу Бандеру — голова Відділу ОЖ ОЧСУ М. НЕСТЕРЧУК; Мистецька частина у виконанні Молоді Осередку СУМА в Асторії.

Сердечно запрошує всіх Українців Асторії до участи —

ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ

Увага! Увага!

ОКРУГИ СТЕЙТУ ПЕНСИЛВЕНІЇ!

Заходом

Окружних Комітетів УНСоюзу Пенсилвенійського Стейту

А САМЕ ОКРУГ:

ФІЛЯДЕЛЬФІЙСЬКОЇ, ТВЕРДОГО ВУГІЛЛЯ — ШАМОКІНСЬКОЇ, ЛІГАЙ ВЕЛІ — АЛЛЕНТАВНСЬКОЇ, ВІЛКЕС БЕРСЬКОЇ і СКРЕНТОНСЬКОЇ

відбудеться

в неділю, 23-го жовтня 1977 року в залі

Мотелю „Наталія" в Лігайтон, Па.

СЕКРЕТАРСЬКО-ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ КУРС

З ТАКОЮ ПРОГРАМОЮ:

1. Значення і потреба вишколу для Союзових секретарів і організаторів.
2. Основи життьового забезпечення (Зворотні вартости грамот).
3. Наш „товар" — роди Союзового забезпечення.
4. Оформлювання аплікацій та забезпеченева служба членам.
5. Вправи в доборі родів забезпечення.
6. Нові кляси забезпечення.
7. Як забезпечувати членів (Психологія забезпеченевої акції).

Доповідають на курсі:

Володимир Сохан — *головний секретар*
Степан Гавриш — *головний організатор*

До участи в курсі зобов'язані всі Відділові секретарі і урядовці заподаних Округ. Також запрошується до участи тих громадян, а головно молодь, які хотіли б працювати для УНСоюзу.

ПОЧАТОК КУРСУ, точно, год. 11-та перед полуднем.

В часі перерви СПІЛЬНА ПЕРЕКУСКА — ОБІД.

ЗА ОКРУЖНІ УПРАВИ:

Петро Тарнавський — *Філядельфійська Округа*
Тимко Бутрей — *Шамокінська Округа*
Анна Гарас — *Аллентавнська Округа*
Мгр Роман Дяків — *Вілксберська Округа*
Іван Голик — *Скрентонська Округа*

Виставка „Стародавні скарби України

Незабаром виставлять понад 60 експонатів церковно-історичного характеру творів. Нам недоступні мистецькі твори з передідущих літ, які оповиті серпанком таємничости. Багато творів церковно-історичного характеру в прикладному мистецтві зникли, абож фігурують як московське мистецтво.

...За написаними матеріялами, які випустила Академія Наук СССР — „Русские клады IX-XIII вв." всі ці клади належать до періоду Київської Руси. Находимо там, по списку, що скарб (клад) ном. 24, який був знайдений в 1870 році близько верхнього Дніпра, був цілком переданий Ермітажеві в Петербурзі, при чому Археологічна Комісія призначила 53 фрагменти експонати на переплавлення (знищення) як дублікати. Частину скарбу під ном. 29, що був знайдений в 1787 році в Києві, було передано часному ювелірові, а другу частину було продано італійському торгівцеві. Між іншим, подано перелік усіх скарбів, де було тенденційно записано на Суздаль, Новгород, Москву, Петербурґ. Тепер ясна картини, куди і до кого треба звертатися, щоб простудіювати мистецтво, яке належить нашому народові.

...Одна леґенда розповідає: як біс попутав ченця Федора зі скарбом, який він ніби знайшов, другий біс розказав про це київському князеві Мстиславові, який, домагаючись від ченця показати, де закопаний скарб, замучив його до смерти. Є нагода запізнатися з історично-церковними пам'ятками, шедеврами нашого давнього мистецтва.

Будуть виставлені такі експонати: київські мініятюри-емалі ХУІІІ-ХХ ст.; львівський хрест, де хоронилися мощі святих, дерев'яна скульптура київських різьбарів; ікони: Києвсько-Печерська Богородиця, привезена з Єрусалиму, Почаєвська чуд. Божа Мати, Охтирська Божа Мати, закарпатська ікона 12-ти Свят, Івано-Франківська — св. Варвара — П'ятниця ХУІІ ст., Покрова Богородиця — Київського письма ХУІІІ ст., виконана в стилі борокко — шиття, коралі, гаптування. Цей неповний перелік говорить, на якому поземі відбудеться виставка.

Виставка буде відкрита від 15-го до 29-го жовтня ц. р. в Ню Йорку, в залі Українського Спортового Клюбу, при 122 — 2 евеню; п'ятниця-субота 6-8 год. вечора; неділя 12-6 год. вечора.

Ця збірка зібрана з приватних колекцій, її можна буде випозичувати в інші міста на виставку.

Писати: Norm Enamel Art Gallery, 13 East 7 St., New York, N. Y. 10003.

Н. Н.

З огляду на малу кількість присутніх, заповіджені на суботу, 17-го вересня 1977 року

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
Т-ва „Дністер", Відділ 361 УНСоюзу
ПЕРЕНЕСЕНО

на суботу, 22 жовтня 1977 р., о год. 4 по пол.
в УНДомі при 140 Друга Авеня **в Ню Йорку**
кімната ч. 22

На порядку нарад: звіти уступаючої Управи, вибір нової Управи та плян праці на 1978 рік.

Проситься всіх членів прибути.

Якщо на означений час не буде передбаченого статутом кворум, то Збори відбудуться годину пізніше при кожній скількості присутніх.

М. Пізняк, предс. П. Кучма, секр.
І. Пригода, касир

Комітет Будови Церкви св. Юра в Ню Йорку, Н. Й.

запрошує все Громадянство Великого Ню Йорку і околиці на

ВЕЧІР КЛЯСИЧНОЇ МУЗИКИ

який відбудеться

в суботу, 22 жовтня 1977 р., о год. 6:30 веч.
Заля: Great Hall in the Cooper Union Foundation Building
7th Street and 3rd Avenue, NEW YORK CITY

УЧАСТЬ БЕРУТЬ:

Андрій Добрянський — *бас-барітон, соліст Метрополітан Опери;*
Ляриса Маґун-Гурин — *сопрано;*
Адріян Бриттан — *скрипаль.*
Концертмайстер
Тома Гриньків — *акомпаньямент.*

Квитки в передпродажі в українських книгарнях і парафіяльному уряді св. Юра.

ВВЕСЬ ДОХІД ПРИЗНАЧЕНИЙ НА БУДОВУ НОВОЇ ЦЕРКВИ СВ. ЮРА.

Успішний етнічний Український Вечір у Гемпстеді

Еля Копистянська, Деніс Робаліярд, Михайло Пайда, Ральф Кейсо, екзекутивний директор, та Юрій Солтис, голова Відділу УККА — повіту Нассав.

Український Вечір, що відбувся старанням Відділу УККА на Повіт Нассав, 22-го серптня ц.р. у Айзенгавер Парку в Іст Медов, біля Гемпстеду — був останнім в черзі т. зв. етнічних вечорів різних національностей, Ці Вечори відбувалися у вакаційному часі кожного понеділка в рамках розвагових імпрез для загальної публіки повіту Нассав.

Праця і приготування до тієї імпрези Відділу УККА увінчалися великим успіхом і, згідно з твердженням очевидців, які відвідували такі Вечори інших національностей, був одним з найкращих.

Високого рівня мистецьким виступам українців приглядалися понад дванадцять тисячні маси глядачів широкої української і американської публіки. Вони з подивом та з великим зацікавленням слідкували за кожним виступом поодиноких виконавців.

Коли на сцену вийшов славний хор „Думка— з Ню Йорку, у своєму, виглядало, повному складі, то сама його поява викликала бурю оплесків такої бо могутньої мистецької одиниці публіка на цій сцені ще не бачила. Бездоганне виконання таких точок як: Хор з Опери „Мілана" — Майбороди, або сцена з опери „На Русалчин Великдень", заставляли багатотисячні маси сидіти непорушно, немов зачарованим, слідкуючи разом з хористами за „маґічною" паличкою незрівняного диригента Семена Комірного. Дзвінкі голоси солістів і солісток Ю. Штогрина, І. Раковського, Уляни Стельмах, Валентини Лисняк, Дозі Турчан, Є. Турянської, Василя Тершаковця — стелились по росах парку, неслись і відбивались відгомоном в прилягаючих до парку місцевостях Іст Медов, Вестбері, Юніондел і інш. Акомпаньямент хорові спочивав у руках Марти Куннігам.

Великою атракцією Вечора був виступ зірки української та світових сцен, славної Галини Андреадіс. Вона вже не раз виступала в нашій громаді на різних імпрезах, яка знає її як добру солістку та тонку інтерпретаторку українських пісень, а головно народних. Але останній її виступ в парку пройшов понад всякі сподівання. То й не диво, що солістка мусіла співати наддаток „Аве Марія" для розентузіязмованої публіки. Акомпаньював солістці „родинний" акомпаньятор — її 14-літній син Александер.

Багато життя і верви та кольориту українського мистецтва внесли своїм виступом молоді танцюристи, зорганізовані при українській католицькій парохії в Гемпстеді під проводом Е. Осененко — колишньої учениці Василя Авраменка. П. Осененко вже понад двадцять років плекає з молодими своїми учнями, яким на зміну приходять все нові й нові, цю ділянку українського мистецтва, несучи широко його славу своїми численними виступами перед своєю та чужою публікою.

Гарно зарепрезентували себе наші місцеві юні бандуристи при місцевому Відділі ООЧСУ, яких виступ з бандурами та співи вніс і свою цеголку до успіху цього нашого національного Вечора. Коротке пояснення про інструмент бандури дала студентка Ліда Солтис.

Час поміж одинокими виступами-точками заповняла оркестра „Тризуб" під проводом п. Дробенка своєю приємною музикою. Це нова, невеличка, але надійна оркестра молодих українських юнаків, які своїми грою та співом, головно українського репертуару, часто вдало приміненого до модерної музики, внесли багато розваги й доброго настрою під час перерв.

Програмою вдалого під кожним оглядом, Вечора, що його відкривав екзекутивний директор повіту Нассав Кейсо, проводили на зміну голова Відділу Ю. Солтис та заст. голови Хр. Подолюк. Дуже відповідним було те, що обоє заповідачі пояснили коротко кожний виступ, його характер, зміст, значення і символіку точок.

Паркова адміністрація, а головно широка публіка, зарахувала цю нашу імпрезу до найкращих. Тому побажаним було б, щоб такі Вечори не тільки продовжувати, але старатись їх ще більше удосконалювати, щоб за їхньою допомогою поширювати добре ім'я України, її народу та мистецтва.

М. Курчак

У вересні зменшився рівень безробіття

Вашінгтон. — Департамент праці інформує, що у вересні рівень безробіття впав із 7.1 відсотка до 6.9 відсотка всієї робочої сили, бо протягом того місяця біля 320,000 осіб знайшли затруднення. Таким чином, в кінці вересня 91.1 мільйона американських громадян працювало, а безробітних було 6.8 мільйона осіб.

Не зважаючи на те, що кількість затруднених становить тепер рекорд, то урядові економісти та спеціялісти з приватного сектора твердять, що вереснева статистика не запевняє, що і в наступних місяцях зменшуватиметься рівень безробіття, зокрема наголошують, що безробіття далі зростатиме серед негритянського населення, бо власне серед негрів є найбільше чоловіків, жінок та молодих людей, які не мають належних кваліфікацій та фахового вишколу, щоб фірми, фабрики чи корпорації хотіли прийняти їх на працю.

Новий професіоналіст: д-р Володимир Чубатий

Дня 7-го червня ц. р. інж. Володимир Чубатий завершив свої довгорічні студії науковим ступенем доктора Електричної і Компюторської Інженерії у Вейнському університеті в Детройті.

Д-р Володимир Чубатий

Д-р Володимир Чубатий, син загальношанованих громадян у Детройті Ростислави і Данила Чубатих, народився в Німеччині 1946 року. З батьками приїхав у 1949 році до Детройту, де з відзначенням закінчив парафіяльну початкову та Вищу Школу при церкві Непорочного Зачаття ПДМ в Гемтремку.

Як взірцевий студент одержав стипендію на два роки студій в університеті, а згодом, завдяки здібностям та наполегливости, одержав стипендії на дальші студії. Їх закінчив у 1968 році, одержавши ступінь бакаляра стислих наук, як інженер електрики. Через два роки доповнював свої студії, які завершив у 1970 році магістерським дипломом науки про компютер. Згодом на університеті в Торонті, Канада, одержав новий ступінь маґістра в ділянці засобів масової інформації. Від 1971-го року викладав у Вейнському університеті в Детройті, одночасно продовжуючи студії, що їх завершив докторатом 7-го червня 1977.

Дня 21-го травня ц. р. Вол. Чубатий одружився з Анною Шупер, кол. „Княжною Округи УНСоюзу в Детройті". Анна, дипломована медсестра, працює у лікарні Форда.

Побіч щоденної праці, обоє надалі активні в громадських організаціях, зокрема в молодечих. Обоє є теж членами УНСоюзу.

Праця Комітету ФКУ в Клівленді

У 1959 році з ініціятиви голови ФКУ Степана Хемича, створено в Клівленді Комітет ФКУ. В роках 1959-1969 Клівленд зібрав на Фонд Катедр Українознавства 27,583.00 долярів. Але від 1970 року, при зміні проводу Комітету ФКУ, збіркова акція на Український Гарвард оживилась і дала значніші висліди.

Щоб збіркова акція ФКУ мала успіхи, потрібно було перш усього провести інформативну працю про значення та користі з Гарвардського Центру Українських Студій для української науки. Від 1969 року до сьогоднішнього дня Клівлендський Комітет ФКУ зорганізував і перевів 49 інформативних доповідей і зустрічей з нашою громадою та влаштував 9 вдалих імпрез для збірки фондів для ФКУ. В роках 1970 і 1971 влаштовано два рази на оселі СУМА „Хортиця" „День Фонду Катедр Українознавства" для всієї української громади стейту Огайо. Дальше влаштовано два 100 долярові бенкети ФКУ: один 1-го листопада 1972 року з чистим прибутком 45,550.00 долярів; другий 27-го листопада 1976 року з чистим доходом 67,545.00 долярів. Зорганізовано теж кілька вдалих концертів в цілі придбання грошей для ФКУ. Виступали: Кубанські козаки, українська студіююча молодь група „Євшан," Рената Бабак, а також відбувся концерт силами молодечих організацій міста Клівленду та вечір гумору й танцю з участю письменника сл. п. Миколи Понеділка.

З інформативними доповідями про ФКУ та Український Гарвард, в Клівленді виступали слідуючі особи: Богдан Тарнавський 29 разів, проф. Омелян Пріцак 14 разів, Степан Хемич 8 разів, Адріян Сливоцький 7 разів, Роман Процик 2 рази, по одному разові: проф. Михайло Лесів, проф. Ася Гумецька, докторанти Орест Субтельний і Любомир Гайда, Уляна Пасічник та Максим Тарнавський.

За час від 1969 року до сьогоднішнього дня Клівлендський Комітет ФКУ написав 3,683 листи, розіслав 9,690 закликів і повідомлень та надрукував і роздав 42 тисячі летючок в справі імпрез, концертів і доповідей.

Крім місцевої праці члени Комітету ФКУ допомагали в праці Головній Екзекутиві ФКУ та тісно співпрацювали з іншими Комітетами ФКУ.

Від 1959 року по сьогоднішній день Клівлендська громада має 690 жертводавців, які склали на Фонд Катедр Українознавств 319,365.33 дол.

Серед жертводавців є: Осіб — 640: Українських організацій і товариств — 50.

Статистика величини пожертв така: Від одного до 100 дол. склало осіб — 131; від 100 до 1500 дол. склало осіб — 440; від 500 до 1,000 дол. склало осіб — 30; від 1,000 до 5,000 дол. склало осіб — 33.

Понад 5,000 долярів склали: Євген Омельський — 83,000.00; Сл. п. Михайло Бучинський — 25,950.33; Ярослав Мігайчук — 20,100.00; Петро Лавринець — 10,300.00; Василь Лагошняк — 8,470.00; Богдан Чопко — 8,250.00.

Українські організації і товариства склали на ФКУ — 15,157.00.

Менше яку по 100 долярів склало — 8; 100 до 500 долярів склало — 30; 500 до 1,000.00 долярів склало — 7; Понад 1,000 долярів склало — 5.

Необхідно тут пригадати, що грошова збірка ФКУ на терені Клівленду проходила не легко... бо ж саме тут дала про себе знати перша опозиція проти Українського Гарварду вже при кінці 1967 року. Але завдяки вирахованим вгорі доповідям та імпрезам, Фонд Катедр Українознавства здобув довір'я та пошану в наших добрих людей, і вони, склали імпозантну суму грошей на українську науку.

Ми свідомі того, що клівлендська українська громада на Український Гарвард зібрала не багато, якщо взяти під увагу, що в Клівленді живе біля 15 тисяч українців, а на жаль, тільки до сьогодні 690 осіб та товариств склали свої пожертви на ФКУ. Робимо всі можливі старання, щоб збільшити коло жертводавців. Одночасно з глибокою вдячністю із признанням вказуємо тих прекрасних людей, які підтримали справу ФКУ і цим додали нам сил та охоти до дальшої праці для забезпечення розвитку української науки.

Орися Лагошняк

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Олени Гуменної

Дорогої і Незабутньої Хресної Мами складають 100.00 долярів на фонд Гарвардського Центру Українських Студій.

Д-р Модест і Марія РІПЕЦЬКІ з Родиною

Людські права були предметом...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

чих груп і організацій — европейського походження — потребу в майбутньому більшого двобічного контакту між ними за посередництвом стейтового Відділу для справ жінок; справи ЕРА, та інші. Вислід дискусії оформлено в проєкті відповідних резолюцій.

Доказом великого зацікавлення справами шкільництва, з позиції етнічних громад — а саме двомовности, рівеня навчання, стипендій, ітд., була чисельна участь у шкільному семінарі, де одною із промовців була д-р Ілейн Кондон із Ратгерського Інституту етнічних студій. Семінарійні наради закінчено рядом резолюцій, між іншим з домаганням, щоби при уряді губернатора був створений Міжетнічний Дорадчий Комітет та щоби стейт призначив спеціяльні фонди на етнічні культурні студії, на міжетнічні культурні оседки і музеї, та щоби при Ратгерс Університеті зорганізовано катедру етнічних студій — на місце теперішнього Інституту. Також банково-торговельний семінар виніс ряд резолюцій і домагань до стейтових урядів. Цікавою була резолюція, що домагається встановлення чужинних консулятів в стейті Ню Джерзі. Всі резолюції, а було їх кілька десяток, ще додатково дискутовано на пленарній сесії і прийнято з деякими поправками чи доповненнями.

Українські учасники подбали про те, щоби були ухвалені резолюції спеціяльно важливі для нас з ділянки людських прав, а саме велика резолюція з обосновуючою преамбулею в обороні засуджених Миколи Руденка і Олекси Тихого, що її вніс Ігор Ольшанівський, та друга в обороні жінок політичних в'язнів, внесена Д. Рак.

Атракцією конвенції у цей передвиборчий час була промова демократичного кандидата на перевибір на губернатора стейту, Брендана Т. Бирна. Він, як губернатор, прихильно ставиться до етнічних груп та з увагою слухав запитів, в яких ставлено ряд домагань. Другий, республіканський кандидат на губернатора, Реймонд Г. Бейтман, був перешкоджений і в його імені виборчу промову сказала Мінг Гсу, яка й пообіцяла передати йому повторені ще раз запити і домагання.

В часі конвенції були запрезентовані такі виставки народного мистецтва: білоруська — Зора Кіпел, болгарська — Дмитро Ников, вірменська — Беатрис Боядʒіян, українська — Дора Рак, які й були фільмовані з рамени Етнічного Інституту при Ратгерс Університеті для показів етнічної культурної спадщини по школах в стейті.

В діловій частині управа Етнічного Конгресу предложила проєкт статуту, який буде висланий до всіх етнічних груп для перегляду і опінії. Зборами проводили на зміну д-р Роберт Фріда, президент, Данило Марчишин, Барбара Дрейк, і Джозеф Вокер.

МІСЦЕ І ЧАС ЧЕРГОВОЇ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

кер. Воскобійника та УНДО під кер. Яворського погодилися увійти в склад УНРади, тоді як ОУНз з невідомих причин — відмовилася. В найближчому часі, як заявив І. Кедрин-Рудницький, згадані дві партії (УРДП Воскобійника і УНДО Яворського) мали б внести писемні заяви про свій вхід в склад УНРади.

Редактор І. Кедрин-Рудницький поінформував також про свої консолідаційні розмови з представниками Гетьманського руху з метою поширення консолідаційної бази. Проте, ці заходи не мали успіху у зв'язку з негативним ставленням гетьманців до ДЦ УНРеспубліки. Щодо переговорів з ОУНр. то, як стверджено, вони й далі мають продовжуватися в рамках Контактної Комісії, яка діє в Мюнхені.

Голова ВО Т. Леонтій подякував І. Кедринові—Рудницькому за його заходи в справі консолідації, вказуючи при тому на брак координації консолідаційних розмов з ВО УНРади. Ряд завваг до переведених консолідаційних розмов висловив през. М. Лівицький та ряд інших учасників засідання. Після того прийнято постанову, що якщо УРДП під кер. Воскобійника і УНДО під кер. Яворського пред'являть свої писемні заяви щодо входу до УНРади, то після розглянення цих заяв у ВО УНРади, вони будуть передані на розгляд Президії УНРади для вирішення, яка в свою чергу ці заяви пред'явить для остаточного вирішення 8-ій Сесії УНРади.

На нарадах чимало уваги присвячено також і справі місця скликання та часу скликання 8-ої Сесії УНРади. Вирішено, що у зв'язку з останньою згодою панів Лимаренка та Біляєва підготовити скликання 8-ої Сесії у Філядельфії і різними поглядами на цю проблему, які виринули під час засідання, справу ще раз піддати розглядові членів ОВ й просити їх заявитися, чи вони згідні з тим, щоб скликати Сесію у Філядельфії, її реченець визначено на травень 1978, а коли ж в Мюнхені — на серпень 1978 року.

В різному порушено питання одного „Проєкту", який в писемній формі з ініціятиви п. Воскобійника запропоновано різним громадянам. ВО УНРади займе до цієї справи своє становище тоді, коли вплинуть писемні заяви вступу вище згаданих партій.

Співочий гурток „Кобза" випустив першу платівку

Члени співочого гуртка „Кобза передають свою першу платівку під час відвідин редакції „Свобода". На фото [зліва]: Наталка Моравська, Дарка Бакалець, ред. Зенон Снилик, Наталка Федун, керівник гуртка Андрій Фарміґа і Катя Слабодух

Співочий гурток „Кобза" створено в 1969-му році при Пластовій Станиці в Пассейку, Ню Джерзі. Члени гуртка — це в більшості юначки 38-го куреня ім. Марусі Тарасенко і деякі старші пластунки, які залишилися при гуртку. Гуртком провадить Андрій Фарміґа.

Ціллю гуртка є плекання української народної і сучасної пісні.

„Кобза" виробила свій питомий стиль передання пісні в легкій, свобідній формі, неначе при пластовій ватрі. Гурток здобув признання під час численних виступів, зокрема на різних пластових з'їздах.

У 1976-му році на українському фестивалі в Ню Джерзі Артс Сентер „Кобза" здобула перше місце в мистецькому конкурсі. Гурток награв платівку, яка вже появилася. Платівку випродукувало безкоштовно студіо Олександра Мартиновича в Іст Брансвіку, Н. Дж. В музичному оформленні допомагав А. Фарміґі, молодий музикант Юрій Турчин, який з Андрієм Федівим рівнож акомпаньював ансамблеві на гітарі.

В понеділок, 10-го жовтня, А. Фарміґа, в товаристві пластунок-співачок Наталки Моравської, Наталки Федун, Дарки Бакалець і Каті Слабодух відвідали редакцію „Свободи", поінформували редакторів про свої пляни на майбутнє і передали в подарок свою першу платівку.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В ЩОДЕННИКУ „СВОБОДА"

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ

за академії, посмертні згадки, розшуки, подяки $3.00

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ

за приватні концерти, бизнесові оголошення, (забави, фестини, пікніки, бенкети, банки, продаж домів і т. д.) 5.00

ОГОЛОШЕННЯ НА 8 ШПАЛЬТ, без огляду на їх зміст по 5.00 доларів за кожний інч.

•

Якщо до оголошення включається знімку — коштуватиме додатково:

Фоторепродукція на одну шпальту .... $ 6.75

Фоторепродукція на дві шпальти 8.50

Фоторепродукція на три шпальти 10.00

ОГОЛОШЕННЯ НА ЧЕРГОВЕ ЧИСЛО (2 ДНІ ПЕРЕД ПОЯВОЮ) ПРИЙМАЄТЬСЯ ТІЛЬКИ ДО 12-ої ГОДИНИ ДНЯ.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ В АНГЛОМОВНОМУ ТИЖНЕВИКУ (недільне видання) Ukrainian Weekly

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ

за академії, посмертні згадки, розшуки, подяки $ 5.00

1 ІНЧ ЧЕРЕЗ ОДНУ ШПАЛЬТУ

за приватні концерти, бизнесові оголошення, (забави, фестини, пікніки, бенкети, банки, продаж домів і т. д.) 7.00

•

Оголошення на чергове, недільне видання приймається до ПОНЕДІЛКА, ТІЛЬКИ до 12-ої ГОДИНИ ДНЯ.

ПОВІДОМЛЯЄТЬСЯ всі організації, установи і поодинокі особи, які довгують за оголошення, що адміністрація буде змушена відкинути чергове оголошення, ДОКИ НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ.

Рівночасно з оголошенням, проситься надсилати НАЛЕЖНУ СУМУ.

ТЕЛЕФОНІЧНО ОГОЛОШЕННЯ ПРИЙМАЄТЬСЯ ЛИШЕ У НАГЛИХ ВИПАДКАХ.

ПОВІДОМЛЕННЯ Адміністрації „Свободи"

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСІ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПООДИНОКІ ОСОБИ

ЩО АДМІНІСТРАЦІЯ НЕ БУДЕ ПОМІЩУВАТИ ЖАДНИХ ОГОЛОШЕНЬ

ЯКЩО ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ.

ОКРЕМИХ ЛИСТІВ В ТІЙ СПРАВІ НЕ БУДЕТЬСЯ ВІДПИСУВАТИ.

У Бріджпорті...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

слові, д-р Міляди сказав, між іншим, наступне:

„Наша країна починає тепер визнавати скарбницю нашої спадщини. Через довший час прихильники теорії про „перетоплюючий казан" знеохочували зацікавлення американців вивчувати мову, літературу та культуру своїх предків. Тепер все це міняється. Ми в університеті св. Серця завжди цінили високо багатство нашої культурної спадщини, тому що етнічні американські групи відігравали ключеву ролю серед наших студентів. Ми є італійські американці, словацькі, українські, ірляндські, вірменські, французько-канадські, польські, еспанські, кубинські, пуерто-ріканські, португальські, жидівські, негритянські і в'єтнамські...Ми хочемо співпрацювати з етнічними американськими організаціями у шляхетних заходах збереження та поширення їхніх культурних спадщин..."

Д-р Душник говорив про многогранні вклади української еміграції в розбудову і ріст Америки. Поверх сто років українські еміґранти прибували до Америки, давали свій піт, кров, працю та визначні таланти та допомогли Америці стати могутньою та багатою. Він спеціяльно підкреслив основну трансформацію української етнічної громади в Америці, яка з давнішої робітничої маси перемінилася у високо зрізничковану групу кваліфікованих професіоналістів, бизнесменів тощо.

Мистецька частина й виставка

В артистично-музичній частині програми виступали танцювальна група „Дніпро" під проводом п-і Ірки Романів-Дмитерко та хоровий ансамбль „Гуцулки" під проводом п-і Оксани Тромзи. П-і Рома Гайда відчитала поему Василя Симоненка в англійській мові.

Одною з дуже важливих сторінок „Місяця Української Культурної Спадщини" в університеті св. Серця — це культурно-мистецька виставка, влаштована комітетом під проводом п-і Лесі Шуст, дружини о. Ярослава Шуста, пароха місцевої української католицької парохії, та приміщена у вісьмох великих вікнах університетського вестибюлю. Виставка включає українську народну ношу з різних частин України, образи визначних українських малярів, зорганізованих п-і Ромою Гайдою, яка сама є артисткою; українська кераміка та писанки, українські книжки в англійській мові, мапи України і т. п.

Після закінчення програми всіх гостей запрошено до університетської кафетерії на українські страви.

В неділю 9-го жовтня ц. р. мав бути висвітлений фільм українських мистецьких виробів та показ української ноші.

В неділю 16-го жовтня ц. р. заплянововано дві доповіді з ділянки української історії й літератури, що їх виголосять проф. Ігор Шевченко і проф. Ю. Грабович, оба з Гарвардського Університету.

Кінцева програма, присвячена річниці Української Державности, відбудеться в неділю, 30-го жовтня та Архиєрейська Служба Божа, 6-го листопада ц. р., що її відправить Владика Йосиф Шмондюк.

Місцева газета „Ди Бріджпорт Повст" подала обширне звідомлення про українську програму в університеті.

ЛІТОПИС УПА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

виховників, організаторів. Стаття полк. Омелюсіка написана в 1953 році й була видрукована в „Вістях Кобатанта" 1966 р. Стаття Г. Левенка передрукована в Літописі з оригіналу. Вона як і інші писана в гарячі воєнні часи, підписані псевдами або криптонімами. Всі вони є свідоцтвом нечуваного насильства над нашою Батьківщиною, безглуздям німецької засліплености і свідчать, що українські вояки, всупереч інсинуаціям про гадану коляборацію, боролися з гітлерівськими ордами, під час, коли всі інші народи Европи приймали окупацію їхніх країн з резигнацією, пасивно. Вони теж виявляють короткозорість декого з наших сусідів — поляків, мадярів та румунів. Дошкульними матеріялами тих сумних часів у Східній Европі є документи, накази, летючки, якими німецька адміністрація бажала здійснити свій „дранг нах остен". Не знати чого в тих документах більше: жорстокости чи безглуздя. Протилежним матеріялом до німецьких документів є відозви й накази Українського Командування про самооборону, про дисципліну і, головне, про людське відношення до осіб неукраїнського походження. Особливо цікаві документи про підготову й створення Антибольшевицького Бльоку Народів.

Велике інформативне значення статтей на військово-вишкільні та політичні теми. Накази про старшинські йменування, військові відзначення та призначення. Прецікаві документи, що відносяться до першої конференції Поневолених Народів Сходу Европи та Азії.

Книгу замикають рідкісні фотографії, пляни воєнних операцій на Волині та Поліссі, схема структури Головного Командування УПА на Волині, відзнаки й медалі, дереворити підпільних мистців Ніла Хасевича та Свирида.

Кожна стаття має резюме в англійській мові.

Вважаємо, що кожна українська людина, якій дорога пам'ять Української Повстанської Армії, повинна придбати „Літопис" та стати передплатником наступних томів. І маємо надію, що матеріяли з недавньої нашої історії послужать для написання не лише наукових історичних праць, а й літературних творів на тему героїчної семилітньої боротьби нашого народу, славетної УПА.

ПОКЛІН ПАТРІЯРХОВІ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

ним відзначити присутність наших Владик та чисельної групи прочан, що, звичайно, Папа робить. На цій же авдієнції він окремо звернувся з похвальними словами до польської та хорватської груп. Було б важко вияснити таке свідоме промовчання інакше, як виявом невдоволення дипломатичного Ватиканського „протоколу" українською діяльністю в Римі цими днями.

Не є таємницею, що Ватиканські чинники не були вдоволені розміром та атмосферою торжеств на пошану Патріярха Йосифа в Римі. Вони намагалися перешкодити їм тим, що попереджали українських Владик, щоби своє перебування в Римі не використовували для відбуття Синоду чи навіть інших нарад українських єпископів. Можливо, що деякі Владики під впливом цих чергових заборон завагалися приїхати на врочистості. Тому що не було кворуму, на жаль, не могли відбутися синодальні наради, що є однією із слабих сторінок цьогорічної зустрічі наших Владик. Вони мали лиш неформальні зустрічі і наради між собою та з Патріярхом. А це шкода, бо не знати, чи скоро вдасться їм зійтися в більшому числі, щоб таки обговорити різні справи і проблеми, що вже назріли й чекають вирішення.

Помимо цих недоліків чи тіней цьогорічних святкувань, які годі приписати на карб Патріярха чи патріярхального табору, ще раз цей ювілей виявив, що свідома частина ієрархії, священства і мирян не думають зійти із вибраного шляху будування помісности й Патріярхату нами самими. Ювілейні святкування 60-річчя священства Блаженнішого Патріярха в черговий раз виявили, що патріярхальна ідея жива, вона має своїх завзятих прихильників і подвижників та що її не збираються відкладати до архіву, сини й дочки нашої Церкви, як дехто це радить.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ТАРЗАН, Ч. 7838. „Її Величність"

Даліля Джейд не робить цього з примхи... Майже кожного дня рікою доставляють свіжі припаси... зброю, харчі і мужчин!... То вона фактично є ще одною людиною із жадобою влади! Чи вона має якихсь заступників? Ні! Вона самочинно командує цілим табором! Ти! Тарзане! Її Величність бажає бачити тебе! Її Величність?!